

гато, като го погледнахъ, познахъ Ивана Ивановича Зурина, който нѣкогаси ми пзигра парите въ Симбирското кавене. — „Възможно ли е ? извикахъ азъ. — Иванъ Ивановичъ ! ти ли си ?“ — „А, а, а, Петре Андрѣевичъ ! Какви въхрове та донесоха ? Отъ дѣ идешъ ? Добре дошълъ, братко ! Не щешъ ли да туришъ карта ?... — „Благодаренъ съмъ. По-добре заповѣдай да ми дадатъ квартира.“ — „Каква квартира ? Остани у мене.“ — „Не мога : азъ не съмъ самичекъ.“ — „Е, доведи си и другаринѣтъ.“ — „Азъ не съмъ съ другаринъ, а... съ госпожа.“ — „Съ госпожа ! Че дѣ си я намѣрилъ ? Е, братко !“ Послѣ тие думи Зуринъ свирна така виразително, щото сичките са засмѣяха, а азъ сжвсѣмъ са смѣтихъ. — „Е, продължи Зуринъ. — Нека бжде така. Ти ще имашъ стая. Ама жално ми е... Ние би са повеселили както нѣкога си... Ей, момче ! А защо не довождатъ тука кумичката на Пугачова ? Или тя са опира ? Да ѝ кажатъ да са не бои : господаринѣтъ е много добаръ, — нѣма да я обиди. Удрайте я по-здраво по шията.“ — „Какво е това отъ тебе ? казахъ азъ Зурину. — Каква е тя Пугачова кумица ? Тя е дщера на покойниятъ капетанинъ Миронова. Азъ я спасихъ отъ злодѣйците и сега я вода въ бащиното си село, дѣто ща и да я остава.“ — „Какъ ! нема за тебе ми разказвахъ ? чудно ! Какво е тамъ станало !“ — „Послѣ ща да ти разскажа сичко, казахъ азъ. — А сега, за Бога, успокой бѣдното момиче, което уплашиха твоите хусаре.“ Зуринъ тоя си часъ нарѣди сичко. Той излѣзе самъ на улицата да поиска прошка отъ Мария Ивановна за неволното недоразумѣние и заповѣда на вахмистрѣтъ да я заведе въ най-добрата квартира на градѣтъ. Азъ останахъ да пренощувамъ у него. Ние вечеряхме, и когато останахме двама, азъ му разказахъ сичко, щото са бѣше